

Abstrakt

Soupeření východního bloku a Západu o vliv a moc v postkoloniálním světě prostřednictvím nejrozličnějších modernizačních projektů, včetně továren, technologií a infrastruktury, stejně jako manévrování vůdců nově nezávislých národních států s cílem získání vlastních výhod patří mezi běžná témata dějin rozvojové spolupráce. Nedostatečně probádaný však zůstává urbanismus jako specifické pole tohoto soupeření v oblasti rozvoje.

Příkladem může být strategie Německé demokratické republiky (NDR), která budovala vztahy s vládami a odborníky na rozvoj měst z Afriky, Asie, Latinské Ameriky a Blízkého východu, přičemž jako platformu využívala program Organizace spojených národů UN HABITAT. Tento případ nabízí jedinečnou novou perspektivu, která jde nad rámec jednotlivých projektů, lidí či míst, a sleduje širší a dlouhodobý institucionální pohled na globální ambice socialistického státu v oblasti urbanismu.

V této práci tvrdím, že urbanismus přišel se specifickými prvky (např. hospodářskými vlastnostmi nebo ztělesněním různých způsobů organizace společnosti), které jej odlišily od jiných rozvojových projektů, a učinily tak z urbanismu důležitý nástroj socialistických vlád v globální rozvojové soutěži.